

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

Адолф Хитлеръ	2
Съвременния цар Мидасъ	5
Ромелъ	7
Петата колона	8
Разумното оползотворяване на свободното време на герман- скитъ трудящи се презъ и следъ работа	10
Германскитъ вунш-концерти	14

Адолф Хитлер

Името на германският водач е познато на света от дълго време. Нѣма какъ върху нашата планета, където това име да не е прозвучало. Преди нѣколко дни той празнува своя 52-рожден ден. Поради това събитие ние считаме за приятен дълг да запознаем нашитѣ читатели съ най-важнитѣ перипетии отъ негова животъ, особено отъ живота му преди 1933 год., която частъ не на всички е добре позната.

На 20 априль 1889 год. въ малкото градче Браунау въ стара Австрия върху реката Инъ, се родилъ синъ на Алазаръ Хитлеръ и на Клара Хитлеръ, родена Пьолицъ. Детето било кръстено Адолфъ. Бащата на днешния създател на Велика Германия по това време е билъ митнически чиновникъ изъ малкитѣ градчета, намиращи се по границата между тогавашна Австрия и Германия. Тукъ бъдещиятъ водачъ е прекаралъ първитѣ си години отъ своя детски животъ. Още като малъкъ той започва да проявява своя характеръ на бъдещъ водачъ. Още тогава той е показвалъ своя живъ погледъ, пламенна и жадна за господство глава.

Когато Адолфъ Хитлеръ навършилъ 6 години, баща му бива премѣстенъ въ Ламбахъ, който се намира въ днешното гау Обердонау, западно отъ Линцъ, където малкото дете започва да посещава училище. Още тогава той е билъ единъ малъкъ водачъ и запаленъ ораторъ. Неговитѣ съученици си го спомнятъ вече като храбъръ и свободенъ юноша, който обичалъ дългитѣ пътувания и предпочиталъ дружба съ по-възрастни хора.

Семейството Хитлеръ напуснало Ламбахъ въ 1899 год. Бащата билъ премѣстенъ въ планината, където е трѣбвало да работи още нѣколко месеци, преди да се завърне въ Леондингъ, едно малко градче, също така западно отъ Линцъ. Адолфъ, който по това време е билъ вече 11 годишенъ, посещавалъ два пѣти въ седмицата реалното училище въ Линцъ. Още по онова време той е показвалъ една голѣма склонностъ къмъ рисуване и изглежда, че родителитѣ именно заради тая склонностъ сж го пращали да посещава реалното училище, но не и гимназията. Въпрѣки това, обаче, ба-

щата ималъ надежда да направи отъ него единъ чиновникъ, но младежтъ Адолфъ не искалъ и да знае за тия бащини намерения и вѣлзалъ въ „оппозиция“ на баща си, както самъ той се изразява. Неговиятъ гордъ и независимъ характеръ го призовавалъ за по-голѣми работи отколкото за тѣсния животъ на бюрократъ въ нѣкакво си австрийско градче. Какви мисли е могло да събуди това обстоятелство въ главата на единъ младежъ, който въ сжщностъ е билъ всичко друго но не и единъ примѣренъ ученикъ въ обичайния смисълъ на тая дума. „Смѣшно лекото учение, което даваше това училище, ми позволяваше твърде много свобода, та положително може да се каже, че мене ме повече вжидаше слѣгнцето, отколкото класната стая. И ако днес моитѣ противници рекатъ да провѣрятъ основно моя животъ отъ първата ми младостъ, може би съ удоволствие ще констатируютъ какви плѣсници е получавалъ „този Хитлеръ“, та... благодаря на Бога, че той и сега ми дава по нѣщо отъ споменитѣ ми за това щастливо време“.

На 3 януарий 1913 год. неговиятъ баща умира отъ сърдеченъ ударъ на 65 години и билъ погребанъ въ малкитѣ гробища въ градчето Леондингъ. Върху надгробния камѣкъ още личи неговата фотография. Следъ смъртъта на съпруга и, госпожа Хитлеръ напуснала това градче и се преселила въ Линцъ.

На 21 януарий 1907 год. се поминала и майката на Адолфъ Хитлеръ, което за пръвъ пѣтъ въ душата на Адолфъ разкрива отровата на тежка мъка. Много дни се изминали докато се съвземе отъ тази тежка загуба. По-късно той се преселилъ въ Виена съ малко пари, а тогава въ австрийската столица паритѣ се лесно харчеха, а мъчно печелѣха. „Азъ благодаря на тогавашното време, че ме направи твърдъ и мога да бъда твърдъ. Азъ ценя това време още повече, че то ме откъсна отъ празнотата на обикновения животъ, откъсна „маминото синче“ отъ мекия майчинъ пухъ и ми даде за майка „госпожа Грижа“.

Но Виена не му харесала. Лекиятъ животъ по онова време отблъсва сериозния характеръ на младежа. Политическия интриги, шумътъ

Рождения ден на
Фюрера

на социалистическите вестници, господството на евреите и пр. не го оставили да се чувствава приятно въ града на Хабсбургите. Той още тогава става антимакист, антисемит и антипарламентарист. След като живял няколко години като чужд на Виена, една вечер решава да замине за Мюнхен. Съ малко багаж и без пари той преминал от другата страна, границата съ Германия. Именно това решение е трябвало да бъде от решително значение както за неговия живот, така и за историята на германския народъ.

От години наредъ той е изживявал въхода на германския народъ. Още от малкъ той е челъ съ особено увлечение военно-исторически съчинения, като напр. историята на франко-пруската война отъ 1870 год. и се е чудилъ защо неговиятъ баща, като австриецъ, не е участвувалъ въ тая война.

Въ Бавария Хитлеръ намърлил нови другари. Както свидетелствуватъ неговите другари отъ това време, той чувствувалъ, че Европа не може вече така да продължава, като се стреми да пази нѣкакъвъ стилъ безъ нови дѣла.

„Като младъ лъвъ, въ моите години нищо друго не ме е така много натъжавало отколкото съзнанието, че съмъ роденъ въ едно време, което създава само държавни чиновници или бакали. Вълните на историческото развитие

сочеха, че бъдещето принадлежи само на народите съ свободно съзнание.“

Кжео следъ това време се случи едно събитие въ континента. Това бѣ новината за убийството на австрийския ексерцогъ Францъ Фердинандъ. Хитлеръ се отправилъ направо къмъ баварския кралъ съ молба да бъде зачисленъ като доброволецъ въ баварската войска. Въ своята автобиография той описва момента, въ който получилъ положителенъ отговоръ по следния начинъ:

„Когато азъ отворихъ писмото съ треперящи ръце и прочетохъ потвърждението на молбата ми да се ява въ единъ баварски полкъ, радостта и благодарността ми нѣмаха край. Следъ нѣколко дена азъ облѣкохъ куртката, която трябваше да съблека приблизително следъ 6 години. Така, както за всеки германецъ, започна и за менъ незабравимото и най-велико време на моя земенъ животъ.“

Адолфъ Хитлеръ билъ изпратенъ въ Швабия да добие своето военно обучение. Между това, той съ нетърпение е очаквалъ момента, когато ще отиде на фронта. „Една единствена грижа ме мъчеше по онова време: да не би да ни пратятъ твърде късно на фронта. Въ нашата радостна надежда за победа, остана скрита една капка горчивина, че може би ние ще отидемъ твърде късно на фронта“. Следъ единъ периодъ отъ десетъ месечно обучение, Хитлеръ

отива на фронта и вече има възможността да чува гърмотевитиците на орджията в Фландрия. Тогава стана и неговото огнено кръщение:

„... съ втречени очи той настъпваше напредъ и все напредъ и все по-бързо до като внезапно борбата се превърна на борба на мъжкост срещу мъжкост...“

На 7 октомври 1916 год. Хитлер е бил ранен през време на боя при Сом от една граната. Той бѣ отнесенъ въ лазарета почти въ безнадеждно състояние. Но за чудо той започналъ да се съвзема. По това време него го изпращатъ на почивка и поправка въ Вьолци, въ околността на Берлинъ, и повече отъ 2 години прекаралъ на възглавница. Презъ мартъ 1917 год., макаръ времето за подобренieto му да не бѣ изтекло, той пожелалъ да бѣде изпратенъ пакъ на фронта. Това му било разрешено.

На 4 августъ 1918 год. той получи желѣзния кръстъ I степени, най-големиятъ орденъ за храбростта на единъ германски войникъ, който се даваше на малцина.

На 13 октомври ежщата година той бѣ отново раненъ при едно газово нападение чрезъ газа „Гелбкройцъ“ (жълтия кръстъ), каквото англичанитѣ току се бѣха започнали да употребяватъ. Хитлеръ бѣше почти ослѣпѣлъ и изпратенъ въ лазарета Пасевалкъ въ Померания, където трѣбваше да изпита новата болка, революцията на германския народъ. Тамъ, въ Пасевалкъ, въ дългитѣ безсънни нощи, той ясно съзна, че съдбата го зове да спаси своя народъ. Той се заклева да посвети живота си на тази тежка задача. На 16 ноември 1918 год. той бѣ вече здравъ и започна веднага да действа.

Хитлеръ се завърна въ своя полкъ, който се намиралъ въ Мюнхенъ и веднага започна да проличава неговата ораторска способностъ и убедителностъ. Адолфъ Хитлеръ бива назначенъ офицеръ за обучение. Между войничитѣ, които той трѣбваше да обучава имаше такива, които бѣха силно повлияни отъ еврейската и комунистическата пропаганда. Той започва да имъ държи антисемитски и антикомунистически речи и чрезъ това ги печелѣше отново за каузата на Германия. По-късно той каза: „Азъ мога да говоря за успѣхъ: много стотици, а дори и хиляди другари азъ отново спечелихъ чрезъ своитѣ реферати и сказки и

ги привързахъ къмъ народъ и отечество; азъ национализирахъ групитѣ и можахъ по този начинъ да помогна да се засили общата дисциплина.“

Неговитѣ успѣхи като ораторъ и политикъ растѣха все повече; всички онѣзи, които го слушаха, бѣха убедени отъ него и по този начинъ започна движението, което начало може да се смѣта 24 февруарий 1920 год. На този денъ се състоя първата среща на новата партия въ известния днесъ „Хофбройхаусъ“ (придворна бирена къща) въ Мюнхенъ, въ която среща самъ Фюрерътъ оповести написанитѣ лично отъ него 25 точки, като основа за програмата на движението. Тѣзи точки днесъ стоятъ въ основата на цѣлата националъ-социалистическа идеология.

На 1 априлъ 1920 година Хитлеръ напуска войската, за да може да се посвети напълно на своята задача. На 19 октомври ежщата година националъ-социалистическата партия взе в. „Фьолкшинебеобахтеръ“, който вестникъ, отъ нѣколко стотинъ екземпляра, веднага се покачи на 360.000. Като главенъ редакторъ на този вестникъ, Адолфъ Хитлеръ можа да популяризира своитѣ идеи и отъ денъ на денъ да печели все повече и повече привърженици. Презъ 1922 год. той пътува на всѣкъде, за да печели нови хора. Неговитѣ „С.А.“ хора го следваха на всѣкъде. На гарата въ Кобургъ, идващъ отъ Мюнхенъ, той бѣ задържанъ. Една голѣма група марксисти се опитаха да го нападна въ колата, въ която се намираше, но 600 души мъже, които го следваха, разбиха нападателитѣ и навѣдѣзоха въ града. Боятъ въ Кобургъ може да се нарече „първото завземане на властта“.

На 9 ноември 1923 год. Адолфъ Хитлеръ се опита да завземе властта чрезъ единъ превратъ въ Мюнхенъ. Той поведе начело своята група националъ-социалисти, но правителството изпрати срещу него войската, която откри огънь. Паднаха 12 души негови другари. Това бѣха първитѣ кръвни свидетели на движението, които по-късно трѣбваше да спасятъ Германия.

Хитлеръ бѣ арестуванъ и срещу него се заведе единъ процесъ, който трѣбваше да го унищожи, но въ действителностъ обаче, този процесъ го направи по-популяренъ въ цѣла Германия. Така този времененъ неуспѣхъ бързо се превърна въ първия успѣхъ, който създаде

и основата на движението. След няколко месеца арестът в крепостта, той бѣ освободен и започна отново изграждането на своята партия, която всѣка година се увеличаваше, която после стана най-големата политическа партия на Германия.

На 30 януарий 1933 год. Адолф Хитлеръ стана райхсканцлеръ на Райха и нарече Германия „Третия Райхъ“. На 9 ноемврий сжщата година той празнува 10 годишнината отъ обявяване на преврата въ Мюнхенъ съ следните думи:

„Изминаха се 10 години и за менъ днешниятъ день е най-големото щастие, че надеждитъ отъ тогава се осъществиха; че представителитъ на нашата армия и нашия народъ се отново обединиха и, че това обединение никога нѣма да бѣде нарушено.“

Водачътъ на Нова Германия уреди държавната администрация, намали, т. е. унищожи безработицата, създаде нови социални придобивки, силна войска, създаде отъ нищо една нова въздушна сила и една нова морска флота, които сиди отъ година на година ставаха все по-внушителни и започнаха да очудватъ свѣта. Като по чудо само за нѣколко години Германия се избави и издигна. Саарската об-

ластъ бѣ възвръната, Рурската областъ отново поздрави своитѣ войски, на които единъ безправенъ договоръ бѣ забранилъ да я посещаватъ. Създадена бѣ остьта. Австрия се присъедини къмъ майката-отечество, а сѣщо така и Судетската областъ. Германия порсещна запахитѣ на западнитѣ демокрации и ги направи неефикасни посрѣдствомъ поставянето на Чехословакия подъ собственъ протекторатъ. Политиката на плутократитѣ ставаше все по-агресивна срещу силитѣ отъ остьта, говорѣше се за обкръжаване, въоръжаваше се Полша и пр. Когато избухна войната, Хитлеръ бѣше вече водачъ на единъ обединенъ и готовъ за жертви народъ, готовъ да даде всичко за създаването на единъ новъ редъ въ Европа, заедно съ фашистка Италия.

До тукъ, цѣлата епоха презъ която Германия премина, за да стане първа валика сила не само въ Европа, носи неотемлимия печатъ на волята, духа и характера на Адолф Хитлеръ.

Какво ще стане утре, това не е мжно да се предвиди. Следъ Фюрера вървятъ вече не тълпи, а една здрава организирана сила и единъ политически елитъ, който получи своето кръщение рамо до рамо съ своя водачъ.

Съвременния царъ Мидасъ

Въ гръцката митология сжествува преданието за царъ Мидасъ, който притежавалъ чудната способностъ, че до каквото и да се допрѣлъ, всичко се превръщало въ злато. Тази дарба щастливиятъ царъ получилъ отъ бога Дионисусъ, който се славилъ като най-безгрижниятъ и най-обичаниятъ отъ всички други богове. Но за съжаление този подаръкъ на богъ Дионисусъ ималъ и своята неприятна страна. Царъ Мидасъ билъ и отъ ония земни царе, които по обичвали да си похапватъ и да си попиятъ, но какъвъ е билъ ужасътъ на царя когато видѣлъ, че шомъ се допре и до хлѣба и той ставалъ злато. И този ужъ щастливъ царъ останалъ да бѣде разпъванъ между дветѣ най-жестоки страсти на човѣка: жаждата за злато и жаждата за храна. Дълго време царъ Мидасъ е трѣбвало да реши съ коя страсть да

се прости. Съ старостта на стомаха ли или съ жаждата за злато. Нешастниятъ царъ билъ, разбира се, отново спасенъ отъ Дионисусъ, който се намѣсилъ и му далъ съветъ да прекара една баня въ скалистия стомахъ на Пактокулосъ, за да се прероди и жаждата му за злато да излезе за всички времена.

Немирниятъ, обаче, царъ Мидасъ не извлѣкалъ достатъчно поука отъ тия свои папида. Той не можалъ да разбере, че не може да си пѣха гагата на всѣкъде, където не му е работа. Ето защо, той прибѣгналъ до едно още по-рисковано изкуство, а именно да се мѣси дори въ работитѣ на боговетъ, като заелъ ролята на арбитъръ. Между боговетъ Панъ и Аполонъ възникнало музикално съперничество. Въ единъ конкурсъ между двамата

богове Мидасъ си предложилъ услугитѣ за арбитъръ. Съблазнителнитѣ тонове отъ флейтата на Панъ така му се харесали, че Аполонъ, съ своятъ цитра му изглеждалъ като единъ беденъ тръбачъ. Разбира се, това е било една толкова погрѣшна преценка, щото ускърениятъ Аполонъ едва се е сдържалъ да не набие нетактичния арбитъръ, а само го оставилъ да

Рузвелтъ си въобразява, че всичко нарежда

му пораснатъ ушитѣ до размѣритѣ на магазинскитѣ, та по тоя начинъ да остане за примѣръ и назидаване на всички, които обичатъ да се мѣсятъ въ работитѣ на другитѣ, а най-вече да ставатъ арбитри и сѣдници на нѣща, които не сѣ „лъжици за тѣхната уста“.

Тая легенда за древния царъ Мидасъ ни дойде сега на умъ като наблюдаваме и разсѣждаваме върху политиката на Североамериканскитѣ щати и по-специално за ролята на президента Рузвелтъ. Ние видѣхме какъ въ продължение на една година цѣлото златно съкровище на свѣта се излѣ въ каситѣ на Съединениитѣ Щати. Ние видѣхме, колко много северни и югоизточни крале, държавни глави, и разни други лица единъ по единъ пренесоха своитѣ съкровища въ тази страна. Ние наблюдаваме и сега дори, че жаждата за злато, която нѣкога роди Америка, тая жажда е станала толкова ненаситна, че тя не се посвѣни сега да глътне и гръцкото съкровище, което гръцкитѣ плутократи, въ унисонъ съ английскитѣ, бѣгайки предъ победния маршъ на германскитѣ войски успѣха да го пренесатъ въ Александрия, и можемъ да бѣде напълно сигурни, че и то ще отиде въ Америка. Най-сетне ние виждаме, че именно политиката на Рузвелтъ е насочена нататкъ, щото всичко да се превръща въ злато.

Тая склонность на президента Рузвелтъ ни кара да го оприличимъ на древния царъ Мидасъ и да му дадемъ името „съвременния царъ Мидасъ“. По тоя пѣтъ, утолявайки ненаситната си жажда за злато, той, може би въ своитѣ блѣнове вижда всичко превърнато въ злато, макаръ това злато да нѣма нищо общо съ хлѣба, защото въпрѣки тоя огроменъ потокъ отъ злато, дванадесеттѣ милиона безработни не се намаляватъ, а и стачкитѣ и протеститѣ противъ бедственото положение на американскитѣ работници не преставатъ.

Че и Рузвелтъ има прѣстъ въ последната балканска трагедия, това вече знаятъ не само всички хора, но дори и врабѣтитѣ отъ стѣповете на Акропола и отъ стрехитѣ на Бѣлния домъ вече повтарятъ това, вмѣсто прѣвитѣ си пролѣтни пѣсни. Може би и затова този Бѣлъ домъ въ Вашингтонъ е построенъ въ старогръцки (класически) стилъ, стилъ отъ времето на Аполонъ и Мидасъ.

Все пакъ Рузвелтъ може да протръка рѣцетѣ си отъ удоволствие: неговата балканска

Въ сжщность той е това

авантюра, подкладена отъ еврейтѣ му съветници Моргентхау, Леви и Блокъ успѣ и сега се добре рентира. Все пакъ, обаче, съ това тая жажда за злато тика цѣлата свѣтовно-капиталистическа и еврейско-плутократическа клика къмъ онзи неизбеженъ моментъ, когато тя, начело съ върховния плутократъ Рузвелтъ, ще стигнатъ крайния предѣлъ, защото очевидно тѣ не виждатъ, че блѣсватъ на златото ги е заслѣпилъ до такава степенъ, та не могатъ да прозрѣятъ, че само съ злато не се живѣе. Ще дойде деньтъ, и той нѣма да се забави, когато и самия Рузвелтъ ще разбере, че въ край

на крайщата работата и едно парче хлѣбъ ще струватъ много по-вече отъ колкото цѣлата златна наличностъ, която сега се пази отъ еврейтѣ-банкери въ стоманенитѣ каси на крепостта Кноксъ.

Все пакъ, за да заслужи напълно името съвременния царъ Мидасъ и да постигне идентичностъ съ образа на древния Мидасъ, на Руз-

велтъ му остава да му поникнатъ и магарешки уши.

Можемъ да бждемъ спокойни — тѣ ще поникнатъ. Това личи отъ непрекъснатитѣ му опити да играе ролята на арбитъръ въ конкурса на европейскитѣ велики сили, макаръ тази роля да не му допада и много много да не я разбира.

Ромелъ

До като името на главния северо-африкански градъ Бенгази днесъ въ Англия събужда твърде горчиви и неприятни чувства, същото име за Германия е само единъ поводъ, за да се занимаватъ вътре въ нея съ името и личността на храбрния генералъ, който записа една нова страница въ историята на германското оръжие чрезъ превземането на Бенгази. Този генералъ се нарича Ромелъ и неговото име днесъ живѣе въ всички уста, макаръ за сега все още да не може да се обхване цѣлостно както размѣра на това събитие, така и неговото извънредно важно значение за бъдещитѣ операции въ Африка. Само това е истина, че само две седмици на военни операции въ северния рѣбъ на Сахара доведоха до вписването на още едно велико дѣло въ историята на германската армия.

Кой е генералъ-лейтенантъ Ромелъ?

Името на този воинъ бѣ само единъ пѣть споменатъ до сега въ германската преса и то така, както на всички други, които бѣха удостоени съ рицарския кръстъ, поради извънреднитѣ имъ заслуги въ време на война. Днесъ, разбира се, неговото име се споменава въ цѣлия свѣтовень печатъ и то по различни начини, съобразно становището на печата въ различнитѣ страни спрѣмо събитията въ Африка. Това име буди днесъ въ едни страни възторгъ и симпатии, а въ други горчиви разочарования и умраза.

Въ действителностъ личността на този генералъ съ право може да претендира да бжде обектъ на едно особено внимание въ свѣтовния печатъ, защото предъ Бенгази доказа, че разбира добре своя воененъ занаятъ. Впрочемъ това той доказа още по време на боеветѣ

Генералъ Ромелъ при водача

въ Франция. Въ тия боеве, като водачъ на една тежка танкова дивизия, той водѣше своитѣ черни хусари по пѣтищата на славнитѣ подвизи. Застаналъ въ единъ 32 тоненъ танкъ той винаги вървѣше на чело на своята стоманена дивизия, успѣ да пробие единъ широкъ пѣтъ върѣдъ бѣгащия неприятель, спомняваше всѣка съпротива, която му се изпречваше по пѣтя и извършваше пробивъ следъ пробивъ. Това е човѣкътъ, който не познава препятствие въ

Част от дивизията-призрак в Африка

своя марш. Като че ли цѣлния бѣ излѣн отъ стомана, когато въ ония епични боеве, той издаваше своитѣ команди ту на нѣмски, ту на френски езикъ — единъ пѣтъ на нѣмски — за своитѣ войници, а после на френски, за да го разбератъ добре и самитѣ противници, които така често оставаха задъ него слисани, убъркани и дезорганизирани. Неговиятъ командуща танкъ се движеше все напредъ и напредъ до като въ решителния день отъ борбата бѣше проникналъ въ срѣдата на разбититѣ французки колонии и се намираше на 60 км. задъ укрепената линия Мажино, въ нейното протежение задъ Белгия. Това е образътъ на младия генералъ, когото го смѣтатъ още дори за младежъ, защото той нѣма още 50 години, а и външниятъ му видъ го прави много помладъ. Това е образътъ на онзи генералъ, който сега застави англичанитѣ въ паническо бѣгство да освободятъ придобититѣ съ толкова жертви области и да потърсятъ спасяване само въ едно бѣгство, ако може въобще да става дума за спасяване чрезъ бѣгство предъ

тази страшна кавалерия отъ жѣлѣзо и стомана. Това е орджиято, това е кавалерията на генералъ Ромелъ, която още въ време на французкитѣ боеве бѣ наречена отъ Поалу дивизията-призракъ, защото тя бѣше на всѣкѣде и никѣде и винаги тамъ, кѣдето не я очакваха.

Каква частъ има генералъ Ромелъ въ грамаднитѣ успѣхи на германското оръжие въ Франция, това не се нуждае отъ доказване. Сѣщо така тукъ не трѣбва да се говори за постиженията на генералъ Ромелъ като командантъ въ главната квартира на Фюрера при навлизането въ Австрия, въ Судетската областъ и презъ време на похода срещу Польша. Съ тѣзи въпроси може би единъ день ще се занимаватъ само историцитѣ, които по всѣка вѣроятностъ не ще пропуснатъ да признаятъ специалнитѣ качества и заслуги на този голѣмъ воинъ. Настоящото само вижда и записва събитията, а бъдещето ще опредѣля тѣхната стойностъ. Бъдещето ще има повече време за това, защото настоящето съ затаенъ дѣхъ следи промѣната на нѣщата. Едно, обаче, ние разбираме днесъ: англичанитѣ сѣ бити и разбити на всѣкѣде отъ германцитѣ, защото още Наполеонъ на времето нарече северна Африка и особено Египетъ „вжзела на живота и тѣла на английската империя“. Тогаваше нѣмаше още нито Суецкия каналъ, нито петролнитѣ проводи отъ Мусулъ за Хаифа и Байрутъ въ Сирия. Въ Бенгази сега се намира генералъ Ромелъ, водачътъ на дивизията-призракъ и главнокомандуща на германскитѣ военни сили подъ горешото слънце на Африка. Свѣтътъ ще се убеди въ скоро време, че онова което дори Наполеонъ смѣташе за нипостижимо, това Германия ще го поднесе на свѣта въ скоро време.

Петата колона

Следъ една дълга пауза, събитията въ Югославия отново додоха поводъ на неприятелската преса да повдигне въпроса за така наречената „петата колона“. И какъ би могло другояче да се мисли, щомъ тя винаги се явяваше тамъ, кѣдето е необходимо да бждатъ осуетени англо-еврейскитѣ планове

или да предизвика нѣкои мѣжнотии? Ние мислѣхме, че легендата за „петата колона“ принадлежеше къмъ най-старитѣ лѣжки на англо-еврейската пропаганда и, че тая легенда е вече отдавна изпратена въ архивитѣ, но изглежда, че сме се излѣгали, защото ако действително съществува нѣкаква „петата ко-

лона“, то тя се прояви без всякакви препятствия и напълно открито в Българд, кждето в един твърде къс срок и без всякакви смущения, успя да изгони повече от 2.000 германци от Югославия, които трбваше да бъдат препратени в Германия.

Действително неприятелският печат до сега не се е изказал никога, като изключим известни намеквания, какво собствено врно има в съществуването на тая пета колона и какво собствено представлява тя от себе си. Дори и американският журналист Вигандъ преди една година се видъ задължен да се осведоми лично за нея, като използва един свой разговор съ Фюрера. Тогава Адолф Хитлеръ обясни на цълния свтъ, че нма нищо врно в това твърдение и, че изобщо не съществува никаква „пета колона“, както се изразява неприятелската преса. Следъ този случай, изглеждаше каточе ли еврейският печат бше замлъкнал по този въпрос, но събитията в Югославия, а именно бързото пренасяне и отпътуване на германцитъ от сръбската столица стана един поводъ, добре дошъл както се казва, та отново да затракатъ разхлопанитъ вадцове на англо-еврейската пропаганда. Естествено това никакъ не е случайно. Легендата за „петата колона“ трбваше отново да възкръсне за животъ, защото чрезъ нея трбваше да се забулиятъ извършенитъ в Сърбия англо-американски своеволия, а от друга страна, да си създадатъ едно алиби, в случай, че работата вземе единъ неприятен ходъ и, инсценираната игра спрмъ силитъ отъ Остта, тргне към катастрофа.

За да докажемъ на свта каква глупостъ в същностъ представлява от себе си измислицата за нкаква си „пета колона“, като курioзъ нека споменемъ извлеченията на единъ унгарски ционистиченъ вестникъ, в който съвсемъ открито авторътъ дава следното значение и смсълъ на това понятие от себе си:

„Въ Норвегия петата колона се водъше отъ Квислингъ, а въ Холандия отъ Мусартъ.“

Каква е тази пета колона? И защо пъкъ пета? Горнитъ два случая, за които говори ционистическиятъ вестникъ не сж нищо друго, освенъ едно известно число нмци, но не е ясно защо се предава такъвъ кабалистиченъ смсълъ на подобни числа като напр. У-28 или Ф. П. 1. Отъ своя страна ние можемъ само да констатираме, че усиленото търсене на тия

еврейски откритатели въ края на крайщата завършва безъ успхъ, защото тб не знаятъ какво именно търсятъ да откриятъ. Наистина тб виждатъ какъ въ Българд германцитъ бързо бха изтеглени и спасени отъ позоръ и смъртъ, но не имъ се иска да признаятъ, че това бб дло на националъ-социалистическитъ групи вербд германскитъ малцинства въ чуждитъ държави, които като истински националъ-социалисти, трбваше да действуватъ както въ защита на живота и честта на всъки отдлъенъ гражданинъ, така и въ защита на честта и живота на цълата общностъ. Та тия организации съществуватъ въ вска свободна страна, въ която има нмски малцинства и тб съществуватъ съ знанието на съответнитъ власти и по силата на ония права, които и чуждитъ малцинства иматъ въ Германия. Че именно това се касае за чуждестранната организация на Националъ-социалистическата работническа партия, личи най-добре отъ речта на гаулайлера и държавенъ подсекретаръ Боле, държана въ Хамбургъ, който поздравяваше дейността, съ знанието и организационния дългъ на тия организации. Именно националъ-социалистическата организация на нмцитъ в Югославия извърши тая тежка и отговорна работа така бърже и така ефикасно. Какво таинствено има въ това и защо пъкъ непременно трбва да носи кабалистическия знакъ „пета колона“? Националъ-социализмътъ нма никакъвъ вкусъ къмъ каква и да е кабаластика, а най-вече къмъ еврейската кабаластика.

Ние трбва да пояснимъ, че организацията на нмскитъ малцинства въ духа на националъ-социалистическитъ идеи въ различнитъ страни нито е нщо недопустимо, нито е нщо така вредно. Тбзи организации въ ония страни, въ които тб се ползуватъ съ гостопримство, играятъ една завидна роля за културното сътрудничество между народитъ. Но националъ-социализмътъ смта, че Германия би сътрудничела най-добре само ако тя сама е така организирана, щото да служи за примъръ. Ето защо и тия германски жители, които по една или друга причина живеятъ въ територията на други държави, трбва да бъдатъ проникнати отъ духа, волята и дисциплината на националъ-социалиститъ вътре въ самата Германия. Безъ това подчинение на

национал - социалистически възпитателни методи, никой не може да има правото щото да представлява в другите страни днешна национал - социалистическа Германия.

Ние се надяваме, че с това макар и кратко обяснение, пада цялата фантастична постройка за така наречената „пета колона“ и която неприятелската пропаганда използва като елемент за насъскване. Ясно е, че под понятието „пета колона“, тази пропаганда счита германската способност да разрешава една народно-политическа задача, която райхът

бъ си поставил и изобщо германизмът, когато в известни страни в чужбина се зароди враждебни чувства спрямо Германия и настанала опасността за живущите из тия страни германци. Тръбва да отбележим, че в другите страни, които сж по-гостоприемни към Германия, такива организации сж желателни, тъй като и техните съответни деца имат същите права в Германия и сж свободни да се стремят към подобен вид часна и полезна дейност, така както това става и с германците в чужбина.

Разумното оползотворяване на свободното време на германските тудящи се през и след работа

От 1933 год. насам германският работник има съвсем друго отношение както към своята работа, така и към своето свободно време. Благодарение на мърките и грижите на държавното и народно ръководство, той вижда и своя труд и своето свободно време под съвсем друг жгъл на зрение. По-рано трудът се считаше като товар, робско задължение и стока, която можеше да се продава и купува. Успоредно с това, свободното от работа време се пропильваше най-безцелно и либералистически принципи не държеха никаква смътка, че то би могло да се използва за някакви възпитателни цели.

Днес, обаче, германският работник знае, че неговият труд е основата за образоването на всички национални блага от материален и културен вид. Вследствие на това ново отношение към труда и към свободното време, работникът дойде до съзнанието, че той освен своето собствено благо, твори и благо на своите сънародници, другари и пр. В Германия всички работници сж едновременно и творци и другари по между си. Целокупната производителност на това огромно другарство идва като добре дошла за целите на народната общност. Към всичко това, остава само като една съществена

Пътуващ театър за работниците

Работниците въру борда на парахода „Крафтс дурх Фройде“ правят своите излети

грижа на държавното ржководство да формира свободното време на трудящите се и да го насочи към такова оползотворяване, щото да се даде възможността на германското работничество да вземе участие въ културните блага на нацията. Отъ 1933 год. насамъ това става чрезъ германската националъ-социалистическа общность „Сила чрезъ радост“.

Въ свѣта имаше много хора, които още въ началото на тия инициативи третираха това приложение като една хубава илюзия, защото за тѣхъ бѣше собствено чудно какво ще прави работникътъ въ театъра, концертните зали или операта. За тия хора работникъ тѣ не разбираше нищо отъ това, защото билъ необразованъ, некултуренъ и пр. За тия хора проблемитъ на изкуството трѣбваше да бждатъ само достояние на „избрани“ хора.

Такива бѣха прибѣрзанитъ преценки на тия хора за способността на работника да възприема и да асимилира духовнитъ ценности на своята нация и на своето време.

Въ преценката за способността на работника да се приобщава къмъ културнитъ проблеми наистина имаше нѣщо вѣрно отъ горнитъ констатации. Вѣрно бѣше, че работникъ и работничка не разбираха твърде много отъ култура, но кой бѣше виновенъ за това? Работникътъ ли или тия, които въ продължение на цѣли вѣкове бѣха го изключили отъ всички културни наслади? Нѣма съмнение, че

всички ония, които можеха да се гордѣятъ съ своя духъ и съ своитъ културни познания, сигурно щѣха да останатъ невежи, ако тѣ самитъ и тѣхнитъ дѣди и прадѣди биха били изключени отъ участието имъ въ използуването на сѣществувашитъ културни блага. Ако германскиятъ работникъ до сега нищо не разбираше отъ изкуство и наука, то това значи, че той трѣбва да бжде подготвенъ, за да започне да разбира, а не да бжде още държанъ на страна отъ тия блага, защото въобще не разбирахъ. И точно това бѣше задача и инициатива не германската националъ-социалистическа общность „Сила чрезъ радост“ отъ 1933 год. и точно въ тая насока тя-пожъна безпримѣрни успѣхи до сега.

Като се изхожда отъ принципа, че единъ здравъ духъ може да живѣе само въ здраво тѣло, германскиятъ трудящ се се възпитаватъ презъ почивнитъ въ своя дневенъ трудъ, така, щото тѣ въ тия паузи да упражняватъ единъ лекъ спортъ, който има за главна задача да възстанови силитъ, които сѣ изразходени презъ време на труда. Още въ 1936 год., значи следъ едно тригодишно сѣществувание на тая грижа за свободното време, участвуваха 6,4 милиона работници и работнички по собствено желание въ спорта на предприятието, въ което тѣ работятъ. Отъ тогава, естествено, това участие се е твърде много увеличило.

Девизътъ „хубостъ на работата“ сѣщо така намѣри единъ силенъ отгласъ всрѣдъ германскиятъ работници. Тѣй като той съ любовъ се свързва съ своето работно мѣсто, той направи всичко отъ себе си, за да направи това мѣсто още по-хубаво.

При това, въ тая си грижа работникътъ се намира рамо до рамо съ своя ржководитель, който сѣщо така участвува твърде активно въ разкрояването на това мѣсто. Именно ржководительтъ поема грижата да събира сръдства и да ги държи на разположение за най-рационалното използуване на свободното време.

Въ обединитъ паузи, въ едно редовно опредѣлено време, се даватъ концерти за персонала, които се предаватъ чрезъ радиото. Особено много се държи, щото въ програмитъ на германското радио да бжде застъпвана само хубава музика. Най-известнитъ диригенти на Германия дирижиратъ и ржководятъ симфоническитъ концерти на Германското радио, които вечерно време се посѣпаватъ отъ ра-

Германски работници през свободното си време присъствуват на концерта

ботниците. Дори Вагнеровият вестифалт въ Байрот тази година бѣ даденъ изключително само за работниците и войниците. Милиони германски работници по тоя начинъ имаха възможността да се запознаятъ съ творбите на най-добрите германски артисти въ тоналното изкуство.

Още по-голямо е участието на германския работникъ въ театъра. Още днесъ национал-социалистическата общностъ „Сила чрезъ радостъ“ притежава известно число собствени театри. Освенъ това едно голямо число германски театри даватъ добри опери и театрални представления за германските работници.

По край сериозното и тежко изкуство идва и лекото. Въ много хилядни вечеринки и забави, германските работници иматъ възможността да се запознаятъ съ редица прояви из областта на другите по-малки изкуства. Само презъ 1938 год. въ кръгло 147.000 представления почти 55 милиона хора намѣриха своята почивка, и развлечения. Всички тѣзи

изпълнения преследватъ целта да облекчатъ тежестите отъ дневния трудъ, чрезъ вливането на нова жизнерадостъ и новъ духъ въ сърдцето и душата на германския работникъ.

Свободното време на германския работникъ не се използва изключително само въ посещения на такива представления и забави. Неизчерпаемата програма на „Сила чрезъ радостъ“ гарантира, щото да не се създаде единъ духъ на монотонностъ въ тия инициативи. Тази програма съдържа единъ принципъ, останалъ още отъ времето на пруския кралъ, споредъ който всеки работникъ се оставя напълно свободенъ да използва за себе си свободното време така, както нему му подхожда. Всеки работникъ се забавлява така, както той разбира и както му подсказватъ неговите естествени склонности. Който не проявява склонностъ къмъ театъръ, музика или оперни представления, той не се принуждава къмъ това. Програмата на „Сила чрезъ радостъ“ предлага много видове и форми на използва-

ване на свободното време, затова тя дава и на всеки по отдълно по нощо. Хора, които сж склонни повече към един затворен живот, намират оползотворяване на своето свободно време въ възпитателни отдѣли на национал-социалистическата общност „Сила чрез радост“. Тукъ, въ по-тѣсен кръгъ тѣ могат да упражняватъ своитѣ естествени склонности. Тукъ тѣ могат да упражняватъ и да се учат на хубава домашна музика; могат да взематъ участие въ курсове за чужди езици или да се задълбочаватъ въ четене на хубави книги; тѣ могат да посещаватъ разни изложби или пъкъ да се посвещаватъ въ изучаване на редица въпроси изъ живота на общността. Въ тѣзи поучителни инициативи презъ 1938 год. въѣха участие кръгло 6 милиона работници.

Разбира се, войната се намѣси въ това разпредѣление и използване на свободното време на трудящия се германецъ. Ясно е, че днес голѣма частъ отъ грижитѣ сж посветени на войненицитѣ. Веднага следъ приключването на похода въ Полша организацията „Сила чрез радост“ се премѣсти въ заетитѣ източни области съ своитѣ театри и особено подготвени театрални трупи. Сжщото стана и въ Дания, Норвегия, Холандия, Белгия и Франция. Културнитѣ грижи за армията бѣха по тоя начинъ поставени въ ходъ. Днесъ грижитѣ на „Сила чрез радост“ се простиратъ върху една областъ отъ Нарвикъ до Бордо и до испанската граница.

Въ устроенитѣ кръгло 180.000 представления отъ започването на войната до сегѣ, сж отбелязани общо 50 милиона посетители войници.

Една особено културна грижа на „Сила чрез радост“ представляватъ работническитѣ общностни лагери. Тая инициатива, която започна съ устройството на работническитѣ лагери за работниците отъ държавнитѣ автомобилни шосета, бѣ продължена и при работниците въ Вестфалия и днесъ тя намира голѣмо приложение по фронтоветѣ.

Много естествено е, че грижата за германския работникъ вътре въ отечеството не е пренебрѣгната. Точно заради това, че той днесъ работи при най-голѣмо напрежение и рамо до рамо съ биещия се на фронта взема участие въ военнитѣ походи, той трѣбва да бжде осигуренъ съ една духовна почивка. Така напр. тази година успоредно съ Байротскитѣ тър-

жества бѣ проведенъ и единъ цикълъ отъ представления на Берлинската държавна опера „Сила чрез радост“. За децата на германския работникъ за пръвъ пѣтъ бѣ построенъ единъ собственъ приказенъ театъръ. Този театъръ даде единъ срѣденъ успѣхъ съ 107 представления и 190.000 посетители.

Театралнитѣ, концертнитѣ и опернитѣ представления както и други вечерни забавления отъ 144.000 съ общо 55 милиона посетители, презъ 1938 год. се покачиха на 224.000 представления съ 61 милиона посетители презъ 1939 год. Презъ 1938 год. имаше всичко 14.000 спортни общности на предприятия, презъ 1939 год. тѣхното число се покачи на 20.000.

Трѣбва да се има предвидъ, че посещението на тѣзи представления или сж свършено безплатни или съ единъ крайно малкъ входъ. Въ последниятъ случай, разходитѣ по плащането на входната такса се носятъ отъ предприятия, тъй че работникътъ въобще не плаща нищо.

Тѣй като отъ 1933 год. фракътъ, като облѣкло се има предъ видъ само при съвсемъ особени случаи, то празничниятъ костюмъ на работника се смѣта като равноправна празнична дреха.

Това оформяване и използване на работното време при работника ще продължава и за въ бжде и все повече и повече ще бжде насърчавано до тогава, до като този работникъ най-сетне каже: най-после азъ принадлежа къмъ всичко онова, което е резултатъ отъ труда на моитѣ съотечественици и азъ съмъ единъ равноправенъ членъ на другарството верѣтъ цѣлата нация.

Часть отъ публиката

Германският вунш-концерти

Радиото е много, извънредно много умно изобретение. Стоиш си вън, завъртиш копчето и от специалната, свѣтща кутия излиза музика.

Когато радиото още не служеше за пропаганда, когато не говорѣше новини и не свирѣше най-новият шлагери, изобщо когато се появи на бѣлѣ свѣтъ, нѣкои скептици казваха: „Грамофонът си е по-хубаво нѣщо. Каквото си поискаш това свири.“

Радиото, обаче, се усъвършенствува, доби популярност, разнообрази програмата си, и грамофонът се обвърна въ една прибавка къмъ радио-апарата. По адресъ на радиото вече не може да се чуе лоша дума, освенъ като почне да пука, т. е. когато има смущение. Но и това постепенно ще се отстрани. Програмата разшири задачите си, като се води от факта, че се слуша едновременно отъ най-различни хора съ най-различни вкусове.

И дойде време, когато дори и фразата на скептика, съ която бѣше унищожилъ новото изобретение, „каквото си поискаш това да свири“, се осъществи. Така по една идея на Хайнц Гюдеке се появиха така наречените „Вунш-концерти“, които сега сѣ най-популярните и най-хубави концерти на германското радио. Буквално преведено заглавието значи — „концерти по желание“ — но веднага се прибавя — „за германската войска“.

Вунш-концертите датиратъ отъ преди войната, но тогава тѣ не бѣха редовни и не бѣха така популярни. Сега тѣхната слава е достигнала размѣритъ на най-много слушани и най-популярни и обичани концерти по радиото.

Казахме, че Вунш-концертите се осъществяват и парадоксалната за радостта фраза — „каквото си поискаш“ — само че може да си поиска съответна музика и текстъ само германският воиникъ отъ фронта. Събиратъ се да кажемъ на фронта група войници, често пѣти начело съ началството си и пишатъ писмо до радиото, кѣдето си поискватъ да имъ се изсвири нѣкоя любима, джазова, оперна или народна мелодия, отъ нѣкой любимъ изпълнител. Често пѣти молбата се подкрѣпя

отъ нѣкое дарение въ пари или натура. Това сѣ въ груби черти, най-сѣщественитъ и основни положения на изникването и развиването на германският Вунш-концерти.

Но всѣка една първоначална, нова и интересна идея се развива и усъвършенствува. Така радиото, и специално отдѣлтъ за Вунш-

Българският цигулар-виртуозъ Васко Абаджиевъ участвува въ вунш-концерта

концерти има грижата освенъ да изпълни желанията на войниците отъ фронта, още и да ги държи въ течение, какво става въ тѣхните домове въ тила. Съ този си отдѣлъ радиото прониква въ интимния животъ на войника отъ фронта и взема участие въ неговитъ вълнения. Най-често се касае за раждането на дете или деца въ семействата на фронтовациѣ. Ако децата сѣ две или повече близначета, то тѣхното появяване на свѣта става дотояне на

фронта посредством Вунш-концертитѣ. Новината обаче се разнася не само на фронта, но и изъ цѣла Германия, защото тѣзи концерти сѣ слушани извънредно много не само на фронта, но и изъ цѣлата страна. И на щастливитѣ родители и на новороденитѣ се изпращатъ отъ познати и непознати, като поздравъ и насърчение, различни подаръци, въ пари и натура. Радиото разпредѣля тѣзи подаръци или суми и ги изпраща по тѣхното предназначение.

За успѣха и популярността на германскитѣ Вунш-концерти говорятъ нѣкой цифри и факти.

„Отъ първия Вунш-концертъ за германската войска“ на първи октомврий 1939 година, днесъ сѣ изнесени надъ 70 такива, като между всѣки отдѣленъ концертъ сѣ се получавали отъ фронта писма-желания на брой до тридесетъ хиляди. Това значи седмично. Уредникътъ на програмата Хайнцъ Гьодеке събира тѣзи желания и комбинира отъ тѣхъ програмата. Това е тежка и деликатна работа. Всѣка седмица трѣбва да се подрежда една художествена програма, която да съдържа симфонична музика, стихове, арии изъ опери и оперети, войнички маршове и детски пѣсни, както и модерни шлагери, и то отъ опредѣлени и често пѣти дилетантски желания. Тази програма, така подредена и готова, трѣбва да намѣри своитѣ най-добри изпълнители, възъ отъ посоченитѣ въ писмата желания.

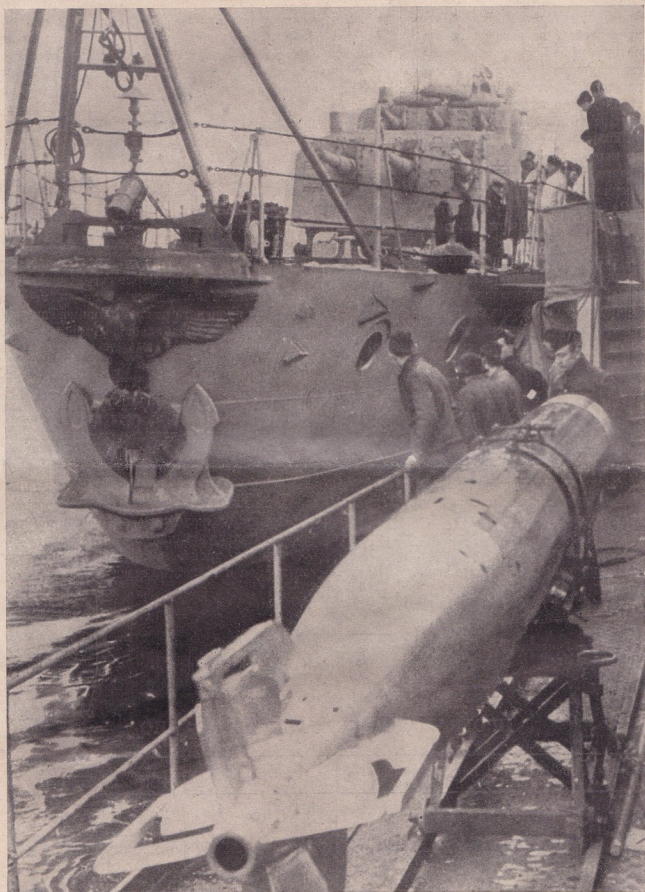
Въ програмата на германскитѣ Вунш-

концерти сѣ участвували почти всички най-добри нѣмски артисти отъ драмата, операта, оперетата и филма. Ще споменемъ само нѣкои отъ тѣхъ: Густавъ Грюндгенсъ, Паулъ Хенкелсъ, Паулъ Хьорбигеръ, Паулъ Кемпъ, Викторъ де Кова, Мариа Паудлеръ, Магда Шнайдеръ, Тео Лингенъ, Хайнцъ Рюманъ, Хайнрихъ Георге, Марика Рьокъ, Шлуснусъ, Еристъ Гро, Петеръ Андерсенъ, Вили Фасбендеръ, Хелге Розенге, Мариа Чеботари, Зара Леандъръ, Розита Серано, и др. за да запознае войницитѣ на фронта съ представители на изкуството на чужди държави, управлението на Вуншконцертитѣ е канило много пѣти на гостуване чужди сили отъ странство, или намиращи се въ Берлинъ на временно пребиваване. Така, участвували сѣ между другитѣ и японската певица Мишико Танака, българитѣ Асенъ Найденовъ, Димитъръ Неновъ, Петъръ Райковъ, Васко Абаджиевъ и Ива Ваня, ромънскитѣ теноръ Мунтеано, голѣмиятъ японски диригентъ графъ Коное, и италианцитѣ Тоти Далмонте, Гуила Бустабо, проф. Лео Петрони и въ последниятъ Вунш-концертъ, свѣтвовно известниятъ теноръ Бениамино Джилли.

Вуншконцертитѣ за германската войска служатъ за най-бърза връзка между войници и родина, като съ най-доброто по възможность изпълнение на желанията на войницитѣ отъ фронта, поддържатъ любовта и връзката на войника отъ фронта къмъ ценноститѣ които той храбро и безавѣтно защитава.

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Видъ на предаването	Езикъ	Станции	Вълна
6.15— 6.30	Новини	Българ.	DONAU, DXO,	
18.15—18.30	„	„	DONAU, DXM, DXJ	
20.15—20.30	„	„	DONAU, DXM	
23.15—23.30	„	„	DONAU, DXM	

Германски транспорти за Африка